

„^{hier}Dat zegt men wel eens, oom, maar men meent het niet en merkt dat het beste als men ze ontberen moet. Een visch waardeert het water, de mensch de lucht niet, of liever hij denkt er niet aan, vóórdat hij versmacht door het gemis. Zoo gaat het precies met ons! Wij hebben ons in deze eeuw een atmosfeer gemaakt, zoo vol kunstmatige opwinding, zoo vol gedachten, woorden, boeken, kranten, stemmingen, gevoelens, dat men zich niet licht iemand voorstellen kan, die zich vrijwillig daar buiten plaatst.”

„Och, ik vind het leven zoo eenvoudiger; daarbuiten is 't mij veel te druk, te roezemoesig. Ik voel er mij niet meer in t'huis.”

„Maar u staat zoo geheel alleen. Zelfs een prettig interieur heeft u niet, tot levensgezellin een ongemakkelijke oude tang die u brutaliseert en trotseert, terwijl er toch beschaafde vrouwen genoeg zijn, die uw eenzaamheid zouden willen deelen.”

De dokter antwoordde niet; hij at zijn brood en legde een courant naast zijn bord, waaruit hij las.

Frank gaf het niet op.

„Oom,” vroeg hij na een poos, „heeft u een skelet in huis?”

„Wat belieft je? Een skelet? Neen, alleen een doodskop.”

Hij wees met den vinger naar een kast achter hem, waarboven een doodskop stond te grijnzen.

„O, dat zag ik al lang, Memento mori! Ik bedoel een skelet, wat de Engelschen noemen „A skeleton in a cupboard”. Mijn vraag is misschien erg onbescheiden.”

„Dat gaat nog al!”

„Ik krijg zoo'n vreemde impressie van uw leven, oom! Iemand zooals u twaalf jaar geleden was, bijna zoo oud als ik, met een prachtige positie in 't vooruitzicht, knap, flink, enfant chéri des dames en dan u hier opsluiten, dat doet men niet zonder goede reden.”

„Beste neef, ieder zijn zin, niet waar!”

„Zeker, maar heeft u geen behoefte om in Amsterdam te komen? U zal 't zoo veranderd vinden; 't is zoo'n genot eens dat groote hart van een kleine wereld tegen het zijne te voelen kloppen.”

De dokter schudde het hoofd.

„Dank je, Frank! De stad kan mij missen en ik kan de stad missen. We hooren niet bij mekaar. De zee en ik zijn één. Hoe vind je haar van daag? Even pruilig als mijn booze Bol, maar veel mooier!”

„Ja, ik mag ze wel zoo! maar wat de badgasten vandaag zullen beginnen?”

„Badgasten, zijn die er dan?”

„Ja, mijn twee reiskameraden. Gister zaten ze op het strand, maar nu zijn ze opgesloten in het boudoir van Vrouw Krijns.”

„Met recht voor plezier uit! Maar wat doen zulke kinderen ook ver van huis? Laat ze blijven, waar ze zijn!”

„En de zeelucht, oom?”

„Och wat zeelucht bij Vrouw Krijns in de bedsteê.”